

مجرد ماندن خطر مرگ را افزایش می‌دهد!

گروهی از محققان آلمانی و چینی در مطالعات جداگانه اظهار کرده‌اند که "تجرد" خطر مرگ افراد را افزایش می‌دهد!

گروهی از محققان آلمانی و چینی در مطالعات جداگانه اظهار کرده‌اند که "تجرد" خطر مرگ افراد را افزایش می‌دهد!

به گزارش نصر، آیا زندگی مجردی می‌تواند خطر ابتلا به سرطان را افزایش دهد؟ نتایج مطالعه جدید محققان "اولین بیمارستان وابسته به دانشگاه پزشکی آن هونی" (First Affiliated Hospital of Anhui Medical University) چین نشان می‌دهد که افراد مجرد در معرض خطر بیشتری برای مرگ بر اثر ابتلا به سرطان معده قرار دارند و برعکس، بیمارانی که همسر دارند بیشتر احتمال دارد که تشخیص زودهنگام سرطان را دریافت کنند و این امر به شواهدی مبنی بر این که داشتن همسر از افراد در برابر مرگ زودرس محافظت می‌کند، می‌افزاید.

نویسندگان این مطالعه می‌گویند مجرد بودن باید یکی از عواملی باشد که پزشکان برای تعیین مدت زمان زندگی بیماران باید از آن آگاه باشند.

به گفته محققان وقتی نوبت به بررسی میزان بقای افراد مبتلا به سرطان می‌شود، افراد متأهل بهترین پیش‌آگهی را در مورد بقای سرطان دارند و افراد مجرد و افراد جدا شده از همسرشان نیز به ترتیب بعد از آنها قرار دارند. پروفسور "امان زو" (Aman Xu) از محققان این مطالعه در این باره گفت: افراد متأهل از نظر مالی وضعیت بهتری دارند. آنها ممکن است از دلگرمی عاطفی نیز بهره‌مند شوند.

سرطان معده سومین علت مرگ ناشی از سرطان در جهان است. فقط در ایالات متحده سالانه جان حدود ۱۱ هزار نفر را می‌گیرد.

پروفسور "زو" و همکارانش در این مطالعه ۳۶۴۷ فرد مبتلا به این سرطان در ایالات متحده را که تومور هنوز به سایر اندام‌های آنها گسترش نیافته بود، مورد تجزیه و تحلیل قرار دادند. بیماری هر بیمار بین سال‌های ۲۰۱۰ و ۲۰۱۵ تشخیص داده شده بود. افرادی که متأهل بودند با میزان ۷۲ درصد، بیشترین شانس زنده ماندن را داشتند. به طور کلی، زنان با شانس بقای ۷۶ درصد بهتر از مردان با شانس بقای ۶۹ درصد بودند. از سوی دیگر، شانس بقا در بین مردان بیوه (۵۱ درصد) و زنان بیوه (۶۱ درصد) بود. زنان در سراسر جهان بهتر از مردان بودند و شانس بقای زنان مطلقه نیز از مردان مطلقه بیشتر بود.

یافته‌های این مطالعه در مجله "Investigative Medicine" منتشر شده است. پزشکان نیز پدیده مشابهی را برای بیماران مبتلا به سرطان کبد و ریه شناسایی کرده‌اند. این یافته‌ها از یک مدل ریاضی به نام "نوموگرام" (nomogram) به دست آمده است. شرکت کنندگان به طور تصادفی به ۲۷۱۹ مربی (trainers) برای ترسیم آن و ۹۲۸ آزمایش‌کننده (testers) تقسیم شدند.

پروفسور "زو" خاطرنشان کرد که چشم انداز بقا برای زنان بهتر از مردان بود. تجزیه و تحلیل بیشتر نشان داد که سن در هنگام تشخیص، یافته‌های مولکولی، مرحله، جراحی و اندازه تومور نیز فاکتورهای پیش‌آگهی مستقلی هستند. محققان از این داده‌ها برای ساختن یک نوموگرام برای پیش‌بینی میزان بقای سه ساله و پنج ساله استفاده کردند.

هر متغیر با توجه به سهم خود از ۰ تا ۱۰۰ نمره گذاری شد. بیماران در معرض خطر کم یا زیاد عود بیماری یا مرگ قرار گرفتند. یک الگوریتم به طور قابل اعتماد بقا را پیش‌بینی کرد. شاخص C (شاخص آماری توافق)، ۰.۷۹۱ بود. دانشمندان هر مقدار بیش از ۰.۷ را مناسب می‌دانند.

پروفسور "زو" می‌گوید اندازه تومور بزرگترین عامل موثر در خطر مرگ یا عود بیماری است. محققان افزودند که این امر تعجب‌آور نیست زیرا تومور بزرگتر تهاجمی‌تر است و تومورهایی که به سختی قابل مشاهده هستند، کندتر رشد می‌کنند.

نویسندگان مطالعه اظهار کردند که وضعیت تاهل نیز تاثیر متوسطی بر بقا دارد. افراد متأهل بهترین پیش‌آگهی سرطان را داشتند و پس از آن افراد مجرد قرار داشتند. پیش‌آگهی برای کسانی که طلاق گرفته بودند بسیار پایین بود.

چرا مردان در معرض خطر بیشتری هستند؟

تفاوت‌های جنسی مشاهده شده ممکن است منعکس‌کننده تفاوت‌های ژنتیکی یا رفتاری مانند رژیم غذایی و سبک زندگی باشد که محققان در این مطالعه به بررسی آن نپرداخته‌اند.

پروفسور "زو" در یک بیانیه گفت: همه بیمارانی که در مراحل اولیه سرطان معده تشخیص داده می‌شوند، می‌توانند پس از دریافت درمان مربوطه، از نوموگرام ما برای ارزیابی خطر پیش‌آگهی خود استفاده کنند. برای بیماران پرخطر، دفعات بررسی و زمان پیگیری باید افزایش یابد. خود بیماران باید توجه بیشتری به نوسانات علائم و بهبود سبک زندگی خود داشته باشند.

محققان در انتها افزودند که کمک و مراقبت اجتماعی بیشتری باید برای افراد بیوه یا مجردی که مبتلا به سرطان تشخیص داده

رابطه ازدواج نکردن و احتمال مرگ بدلیل نارسایی قلبی در یک مطالعه دیگر محققان مرکز جامع نارسایی قلبی در بیمارستان دانشگاه "وورتسبورگ" آلمان اعلام کردند ازدواج نکردن ۵۸ درصد بیشتر احتمال مرگ بیماران مبتلا به نارسایی قلبی را افزایش می دهد. بر اساس مطالعه ای که اخیراً در نشست علمی انجمن قلب و عروق اروپا (ESC) ارائه شد، محققان گفتند بیماران مبتلا به نارسایی قلبی مجرد نسبت به هم‌تایان متأهل خود اعتماد به نفس کمتری در مدیریت بیماری خود دارند و از نظر اجتماعی محدودتر هستند.

دکتر فابیان کرواگن (Fabian Kerwagen)، نویسنده این مطالعه از مرکز جامع نارسایی قلبی در بیمارستان دانشگاه "وورتسبورگ" آلمان گفت: حمایت اجتماعی به افراد کمک می کند تا شرایط طولانی مدت را مدیریت کنند. همسران ممکن است به شریک خود در مصرف به موقع دارو کمک کنند، او را تشویق کنند و به ایجاد رفتارهای سالم تر کمک کنند که همه اینها می تواند بر طول عمر تاثیر بگذارد. در این مطالعه، بیماران مجرد تعاملات اجتماعی کمتری نسبت به بیماران متأهل نشان دادند و اعتماد به نفس لازم برای مدیریت نارسایی قلبی خود را نداشتند. ما در حال بررسی هستیم که آیا این عوامل می توانند تا حدی ارتباط با بقا را توضیح دهند یا خیر.

تحقیقات قلبی نشان داده است که مجرد بودن پیش آگهی بدتری را هم در جمعیت عمومی و هم در افراد مبتلا به بیماری سرخرگ کرونری ایجاد می کند. محققان در مطالعه نارسایی قلبی شبکه بین رشته ای گسترده (E-INH) اهمیت پیش بینی کننده بودن وضعیت تاهل را در بیماران مبتلا به نارسایی مزمن قلبی بررسی کردند.

تحقیق E-INH شامل ۱۰۲۲ بیمار بود که به دلیل نارسایی قلبی بین سال های ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۷ در بیمارستان بستری شدند. از ۱۰۰۸ بیمار که اطلاعات وضعیت تاهل را ارائه کردند، ۶۲۳ نفر (۶۲ درصد) متأهل و ۳۷۵ نفر (۳۷ درصد) مجرد و ۱۹۵ نفر بیوه بودند. ۹۶ نفر نیز هرگز ازدواج نکرده بودند و ۸۴ فرد نیز از هم جدا شده و یا طلاق گرفته بودند.

در ابتدا، کیفیت زندگی، محدودیت های اجتماعی و خودکارآمدی این افراد با استفاده از پرسشنامه کاردیومیوپاتی کانزاس سیتی (پرسشنامه ای که به طور خاص برای بیماران مبتلا به نارسایی قلبی طراحی شده بود) اندازه گیری شد. محدودیت اجتماعی به میزانی اشاره دارد که علائم نارسایی قلبی بر توانایی بیماران در تعامل اجتماعی مانند دنبال کردن سرگرمی ها و فعالیت های تفریحی یا ملاقات با دوستان و خانواده تاثیر می گذارد. خودکارآمدی نیز درک بیماران از توانایی آنها برای جلوگیری از تشدید نارسایی قلبی و مدیریت عوارض را توصیف می کند. بررسی خلق افسرده نیز با استفاده از پرسشنامه سلامت بیمار (PHQ-۹) ارزیابی شد.

هیچ تفاوتی بین بیماران متأهل و مجرد از نظر کیفیت کلی زندگی یا خلق افسرده وجود نداشت. با این حال، گروه مجردان در مقایسه با گروه متأهل ها امتیاز پایینی را در محدودیت های اجتماعی و خودکارآمدی کسب کردند.

طی ۱۰ سال پیگیری، ۶۷۹ نفر (۶۷ درصد) از بیماران فوت کردند. مجرد بودن در مقابل متأهل بودن با خطرات بالاتری در مرگ به هر علتی و مرگ ناشی از مشکلات قلبی عروقی مرتبط بود. بیماران بیوه بالاترین خطر مرگ و میر را با نسبت خطر ۱.۷۰ و ۲.۲۲ برای مرگ به همه دلایل و مرگ ناشی از مشکلات قلبی عروقی در مقایسه با گروه متأهل ها داشتند.

دکتر "کرواگن" در همین رابطه گفت: ارتباط بین ازدواج و طول عمر نشان دهنده اهمیت حمایت اجتماعی از بیماران مبتلا به نارسایی قلبی است و این موضوعی است که در طول همه گیری با فاصله گذاری اجتماعی نیز بیشتر شده است. متخصصان بهداشت باید در نظر داشته باشند که از بیماران در مورد وضعیت تاهل و گروه اجتماعی سؤال کنند.

خبرگزاری ایسنا